

woe 1 – do 2

vandaag hebben lucie en ik elkaar eindelijk gesproken
ik wist dat, indien ik eerlijk was tegenover mezelf, het geen gemakkelijk gesprek ging worden

opnieuw begrepen we elkaar niet
zij kwam met allerlei argumenten af, in een poging mij te overtuigen, dat zij een toekomst voor ons samen zag
en juist door deze argumenten, en de manier, waarop ze deze aanbracht, bevestigde ze eigenlijk continu, dat ze na zes maand nog altijd de essentie van het project “les tours des miracles”, zoals ik het in m’n hoofd had, niet begreep
gedurende haar verblijf, was ze gehecht geraakt aan de donjon, de *fifettes* en mezelf en voor mij ging eigenlijk alles in de omgekeerde richting van onthechting
finaal waren we beiden akkoord, dat het beter was, dat ze volgende week de donjon zou verlaten

gedurende het ganse gesprek bevond zij zich in de *vallei van het lijden*, terwijl ik medelijden had met haar betreffende haar conditionering
dat was de eerste keer, dat ik mij zo lang in deze toestand bevond en ik ben ontzettend dankbaar voor deze nieuwe, intense ervaring

kort daarna gaf mijn *huawei* telefoon de geest na vier jaar trouwe dienst
na ontelbare keren vallen, had de val van gisteren voor de genadeslag gezorgd
het herstellen van de telefoon, met een gebarsten scherm, een kapotte micro, een geblokkeerde aan/uit knop en nu ook met een kapotte laadpoort, was niet echt aan de orde

opnieuw bleef ik heel *zen*
geen paniek over verloren contacten, foto’s en filmpjes, maar eerder als toeschouwer, zo van “ok, nu is dit gebeurd, wat zijn de opties?”
misschien was dit het ideale moment om over te stappen op 1 telefoon

dat betekende wel, dat ik geen whatsapp meer zou kunnen ontvangen op m’n franse nummer maar eigenlijk waren er slechts een tiental contacten, die mij hierop contacteerden
dat waren bovendien behoorlijk vooruitstrevende mensen, die er geen probleem van zouden maken me op een belgisch nummer te whatsapp’en
ook het feit, dat ik dagelijks de simkaarten diende te verwisselen, kon voor problemen zorgen, want de combinatie van de fragiele poort en mijn onhandigheid beloofde weinig goeds

om drie uur was ik klaar wakker en kwamen er twee ideeën in me op
enerzijds zou ik voorstellen aan lucie om manon te adopteren
het is een feit, dat manon met lucie en de paarden een enorm mooie klik heeft en ik zie haar zo graag, dat voor mij het belangrijkste is, dat ze gelukkig is
als dat niet op pechon is, maar met lucie, dodi en titi, dan is dat maar zo en dan zal ik afscheid van haar nemen
ik zal dit vandaag zowel aan lucie en manon zeggen

verder zou ik met 1 telefoon verder werken, het zou al te gek zijn om een nieuwe telefoon te kopen
als ik de *itsme* en *belfius* app op de telefoon plaatste en geregeld de simkaart veranderde, dan kon ik eigenlijk alles doen, wat ik nu ook deed
het was een feit, dat ik dan in principe de helft van de tijd niet bereikbaar was op één van de twee nummers, maar eigenlijk is het een illusie, dat we altijd bereikbaar dienen te zijn
overdag zou ik de franse simkaart laten zitten en ’s avonds dan eventuele gemiste berichten op m’n belgische nummer terug contacteren

ik kan me zelfs voorstellen, dat we terug gaan naar de tijd van de telefooncel, een telefoon, die door vele individuen wordt gedeeld, maar dat dit nu een mobiele telefoon zou zijn in plaats van een vast toestel

misschien zou in marokko één toestel voor het volledige berber-, nomaden- of vissersdorp volstaan

ma 6

de voorbije dagen waren de moeder en de stiefvader van lucie op bezoek
het werd duidelijk waarom lucie op haar 17de het ouderlijke huis heeft verlaten
het gebrek aan moederliefde heeft haar enorm geconditioneerd, veel meer, dan ze zelf beseft of wil toegeven
ik vind het enorm straf, dat ze daar niet rancuneus over is

eigenlijk doet ze mij aan eve denken, beiden zijn op hun 17de zelfstandig gaan wonen, hebben weinig moederliefde gekend en zijn daar niet rancuneus over
beiden proberen dat te compenseren, door zich dienstbaar tegenover anderen op te stellen, vaak ten koste van zichzelf

voorafgaand had lucie er alles aan gedaan om aan de verwachtingen van het bezoek te voldoen
het huis was nog nooit zo netjes geweest, de mooiste kamer werd in gereedheid gebracht, ze had haar beste kleren en juwelen aangedaan
toen de ouders aankwamen, werd er zodoende aan alle verwachtingen voldaan, dus de opzet was meer dan geslaagd

de zondag avond had lucie het bezoek geregeld van enkele vrienden
het was de bedoeling om ze voor te stellen aan haar ouders, maar deze besloten om al kort na de middag te vertrekken omdat ze dan van het rustige verkeer op de feestdag konden genieten

toen ik de gezichten aan de tafel overliep, zag ik eigenlijk drie dames, die net als eve een surrogaatmoeder voor lucie vormden : laurence, cathérine en martine
dat was me eigenlijk eerst niet opgevallen, maar toen vertelde laurence een anekdote over haar belastingaangifte
niettegenstaande dat ze altijd slechts één dochter had gehad, had ze dit jaar op haar belastingaangifte ingevuld dat ze twee dochters had
deze anekdote opende mij de ogen en toen pas werd het duidelijk, dat de surrogaatmoeders voor een stuk een gebrek aan zelfwaarde diende te compenseren

de laatste drie dagen hadden we uren en uren doorgebracht aan tafel
niet dat het geen lekkere gerechten waren, die werden geserveerd, integendeel
maar dat ging meer en meer in tegen de gedachte van soberheid, zo weinig mogelijk nemen, die ik meer en meer genegen was
ik herinner me de sobere maaltijden tijdens de missieweken, waar er brood met soep, boter, ei en smeerkaas werd geserveerd
eigenlijk had ik ook niet veel meer nodig

ik nam me voor om vanaf nu een sober menu op te nemen, en daar niet van af te wijken als er bezoek was, zelfs al betrof het een *auberge espagnole* dat zou bestaan uit brood met soep, ei, olie, look, kaas, fruit, banaan, tomaat, honing, seizoensgroenten en -fruit en de vegetarische pasta, vergezeld met enkel water en infuus als drank

deze ochtend heb ik geholpen met karl om een yamaha c3 te verhuizen
het is de zwaarste vleugelpiano uit z'n collectie en het was geen overbodige luxe om ook étienne, de broer van antoinette, als extra hulp te hebben

op de terugrit vertelde étienne wat over z'n leven
hij had vijf jaar in burkina faso gewoond, waar hij ook z'n vrouw had leren kennen
hij vertelde dat de burkinezen de vrolijkste mensen waren, die hij kende en hij gaf daar de volgende, zeer plausible reden voor
de helft van de burkinezen is jonger dan 15 jaar en aangezien het klimaat zeer warm is, leven de mensen buiten, zodat ze veel in contact komen met deze kinderen

het was de eerste keer, dat demografie zo pertinent als argument werd aangevoerd om de *happiness* van een maatschappij te helpen verklaren, maar ik kon me zeer goed vinden in de argumenten
in frankrijk en belgië is 50% van de bevolking jonger dan 35 jaar en het klimaat maakt, dat vele van de kinderen binnen voor tv of playstation zitten
in marokko is deze leeftijd 25 jaar en in burkina faso, mauritanië en andere landen in de regio 15 jaar
dus de demografie van kinderen in het algemeen en 0-6 jarigen in het bijzonder, is zeker een argument, dat ik aan m'n lijst criteria toevoeg

zat 11

merci luci bras spaghetti brainguetti hulk ugh

vandaag zijn lucie, dodi & titi na meer dan 6 maanden uit de donjon vertrokken

eerlijk gezegd, had ik de impact onderschat om mijn spirituele ontwikkeling te koppelen aan gezelschap
langs de ene kant had ik misschien niet in dienen te gaan op haar verzoek om de winter hier te spenderen
langs de andere kant ben ik super blij, dat ik dit wél heb gedaan, omdat ze, m'n moeder niet te na gesproken, samen met maria en agnes tot de drie vrouwen behoort, die de grootste invloed hebben gehad op m'n leven

hun verblijf heeft me veel bijgeleerd over mezelf
het heeft me geleerd, dat ik vanaf het begin eerlijk had dienen te zijn tegenover mezelf
dat ik mijn spirituele ontwikkeling, onder andere de sobere voeding en het voorbereiden van de donjon op de volgende beheerders, niet even *on hold* had dienen te zetten

deze hypocrisie nam verder een vorm van angst aan, omdat ik wist, dat als ik de draad van m'n spirituele ontwikkeling terug zou opnemen, dit niet in goede aarde zou vallen van lucie
zij was namelijk verliefd geworden op een situatie die *on hold* stond
zij had zich gehecht aan de donjon, de buurt, de natuur, de *fifettes* en ikzelf, daar waar ik mij wilde onthechten
zij had zich gehecht aan de *auberges espagnoles* en het ontvangen van gasten, daar waar ik sober wilde eten en leven in een camper

die zondag was de spreekwoordelijke druppel gekomen en was het er allemaal ineens uitgekomen
negativiteit zegt altijd iets over conditionering en via zelfreflectie ben ik tot bovenstaande conclusie gekomen
de laatste dagen heb ik mijn voedingspatroon en dagtaak veranderd en nu ben ik in het reine gekomen met mezelf

lucie zag haar droom in rook opgaan en hoe er dingen van haar werden afgenomen
haar negativiteit zegt iets over haar conditionering en ik hoop van ganser harte, dat ze ooit de ware reden achterhaalt om zo ook in het reine met haarzelf te kunnen komen

de voorbije dagen stonden in het teken van haar vertrek
het was nu elk voor zich geworden, de éénheid was ver te zoeken
dat is een mooie illustratie hoe we door een mentale klik van het paradijs in de *vallei van het lijden* terecht kunnen komen

vandaag is de tijd van afscheid gekomen
ze vertrekt *où le vent me portera* (waarheen de wind me voert)
see you down the road lucie

ikzelf ben dankbaar voor hetgeen ze mij over mezelf geleerd heeft, de nieuwe ervaringen, die ze mij heeft bezorgd en de vele, liefdevolle momenten, die we hebben beleefd
ook de *fifettes* hebben een zeer mooie evolutie doorgemaakt, elk op hun manier, tijdens haar aanwezigheid
ik ben er zeker van, dat ze verder haar licht zal uitstralen tijdens haar zoektocht en ik wens haar dan ook het allerbeste toe

het beeld van de frêle lucie, tussen de paarden, die door de bagage nog imposanter waren geworden, die op het pad van de donjon naar de openbare weg wandelde, staat op m'n netvlies gebrand
als je hen ergens in zuid-frankrijk tegen het lijf zou lopen, doe haar dan vele groeten van me en geniet van haar stralende aanwezigheid

toeval bestaat niet : vandaag was het na een week *kwakkelweer* opnieuw stralend zomerweer
ook het laatste stuk van de *jungle van péchon*, naast de beek, is opgekuist
vannacht heb ik ook een nieuw idee gehad in verband met een nieuwe toevoeging aan de website : *it takes a child to re-raise a village*

www.toursdesmiracles.org | info@toursdesmiracles.org

deze laatste is een samenvoeging van twee zaken
enerzijds, dat god de mens naar zijn beeld schiep en dat een pasgeboren kind dus pure liefde is
anderzijds het afrikaanse gezegde *it takes a village to raise a child* (er is een dorp nodig om een kind op te voeden)

dat een kind pure liefde is en dat deze pure liefde gaandeweg geconditioneerd wordt, is iets waar ik al langer van overtuigd ben
het schitterende van de *schepping* is evenwel, dat deze pure liefde zich continu regeneert, een kringloop zeg maar net zoals het water
het klopt, dat een kind een dorp nodig heeft, die aan z'n/haar basisbehoeften maar vooral naar z'n/haar onstiltbare honger om zijn pure liefde uit te drukken via
het leren van nieuwe dingen, het interageren met z'n omgeving, het spelen, cocoonen ... in de grote speeltuin, die de wereld is

maar er is méér, véél méér

een baby is een incarnatie van de pure liefde, dit is het kostbaarste geschenk, dat iemand ons ooit kan geven
wereldwijd zijn er meer dan 700 miljoen mini-buddha's, mini-jezussen, mini-mohammeds ... en die zijn meer waard, dan alle bitcoins, goud, ferrari's,
penthouses, diploma's ... ter wereld samen, alleen hebben de meeste volwassenen dit nog niet begrepen

we hebben dus meer dan 700 miljoen mini-guru's op deze planeet rondlopen, die ons kunnen leren om oud te worden, zonder volwassen te zijn, om voor
eeuwig kind te blijven
wat is het jammer, dat we ons slechts minimaal door deze bronnen van pure liefde laten inspireren

we zeggen wel eens, dat een kind ons een tweede jeugd geeft en een kleinkind een derde jeugd
daar zit zeer veel wijsheid in, al doen we er te weinig mee
wij brengen deze *schatten* naar de crèche, de school, de kinderopvang, de babysit ... in plaats van hen ons te laten heropvoeden wat betreft de pure liefde
dat is de wereld op z'n kop, parels voor de zwijnen of zoals de dienaar, die z'n talent begraaft

als volwassenen zouden we zoveel mogelijk contact dienen te hebben met kinderen in de eerste 6 levensjaren
dat zouden onze idolen dienen te worden en niet de film-, muziek-, reality- of sportsterren
dat is ook waar het project naar toe evolueert, waar ikzelf naar toe wil evolueren

zij zijn de échte katalysatoren van onze deconditionering
zij kunnen ons helpen om het kind in ons weer boven te halen
tous les adultes ont été des enfants, mais peu s'en souviennent om het met de gevleugelde woorden van *le petit prince* te zeggen

ma 13

13 juni is de naamdag van sint antonius
de heilige antonius is onder andere de patroonheilige voor de verloren voorwerpen en wie weet, zou er een verloren voorwerp boven water komen
niet dat ik alle naamdagen van alle heiligen weet, maar deze is toch wel een bijzondere, zeker als je in een oude woonst van de antonieten in st antoine de
ficalba woont

's morgens heb ik de kersenspitten geplant, enkele meters van de oude appelaars
als alles zou lukken, zouden er binnen enkele jaren kersen kunnen geplukt worden
en als de kerselaars te groot zouden worden, dan zouden de appelaars kunnen vervangen, die tegen dan volledig afgestorven zullen zijn

de meeste mensen hebben mij afgeraden om de pitten te planten omdat de meeste kerselaars geënt zijn
zij beweren, dat je bij het planten van de zaden, de boom, waarop de kerselaars werden geënt zal verkrijgen
naëver wijs heb ik de zaden toch maar geplant in groepjes van een stuk of 50
we zien wel of en wat er iets van zal komen

op de middag zat er een mailtje in de mailbox van pauline om de zuivelfabriek te bezoeken
zij had me bij de eerste verkoop ook gecontacteerd, maar toen had ik al m'n mondelinge akkoord aan johan en elisa gegeven

zij heeft een commercieel project in gedachten, dat evenwel gemakkelijk gedecommercialiseerd kan worden
alleen is daar een héél sterk geloof voor nodig, maar daar kan ik haar wel challengen
wat zou het straf zijn van de heilige antonius als hij pauline uit de verloren voorwerpen zou gevestigd hebben en via haar de nieuwe beheerder(s) van de
zuivelfabriek zou(den) gevonden worden

het valt op, dat mensen, die de blog volgen, *gecalculeerder* zijn als ze mij contacteren want *hetgeen ze zeggen, zou wel eens in de blog kunnen komen*
de reden van de blog is om mijn pad naar pure liefde te illustreren en dat is voor sommige mensen nog niet duidelijk

bovendien schrijf ik de blog vanuit mijn perceptie, die gebaseerd is op mijn conditionering en zodoende, afhankelijk van het moment, in min of meerdere mate
geconditioneerd is
het is niet, omdat ik iets op papier zet, dat het voor mij de waarheid is, verre van zelfs

wellicht stel ik ook sommige zaken van mezelf mooier voor, dan ze in werkelijkheid zijn, om een stuk mijn ijdelheid te strelen
misschien stel ik om dezelfde reden ook een stuk m'n omgeving minder mooi voor

in de namiddag kwam er een klein vos op mij zitten
het was lang geleden, dat het krachtdier nog eens bij mij langs was gekomen
het diertje bleef lang op mij zitten en was rustig met z'n slurfje op mijn huid aan het zuigen
ik was benieuwd of en wat voor boodschap het voor deze keer voor mij had

's avonds was het bloedmaan maar helaas stak de bewolking daar de eerste uren een stokje voor
het was uiterst warm geweest, zo'n 35 graden, en de warmte was in *sunshine* blijven hangen

ik lag wat te mijmeren in bed en ik dacht aan de 4 jaar oude destin, die op bezoek was in de donjon

destin was duidelijk reeds geconditioneerd en dat bracht me aan het nadenken of een baby dan wel 100% als pure liefde werd geboren

opeens kwam de gedachte aan communicerende vaten in me op
een baby kwam als pure liefde op de wereld maar werd daarna geconditioneerd volgens het principe van de communicerende vaten
dat zou snel en significant zijn bij een baby, die werd geboren in een regio in oorlog of hongersnood en dat zou een stuk trager zijn en minimaal bij een baby, die werd opgevoed om de nieuwe dalaï lama te worden

pure liefde in contact brengen met een door trauma's geconditioneerde omgeving, dat is als parels voor de zwijnen
het is dus kwestie om deze kinderen in een omgeving te brengen, die zo veel als mogelijk in pure liefde leeft of wil leven
dan worden deze kinderen minimaal geconditioneerde volwassenen, die dan op hun beurt minimaal geconditioneerde kinderen zullen opvoeden en zo wordt de vicieuze cirkel onderbroken

het is uiteraard niet de bedoeling om alle kinderen naar een klooster vol tibetaanse monniken te sturen
ik weet ook nog niet hoe dit precies in een vorm kan gegoten worden in de huidige maatschappij

ik weet alleen, dat we voor de fysieke veiligheid van het kind allerlei dingen voorzien, zoals een kinderslot op de wagen en een fietshelm, maar dat dat veel minder het geval is voor het mentale welzijn en dat dit mentale welzijn eigenlijk de essentie vormt
indertijd voor petrofina heb ik 8 selectierondes dienen te doorlopen tijdens het rekruteringsproces, zo grondig wordt iemand gescreend, vooraleer hij een arbeidscontract krijgt
maar als we onze kinderen in de kinderoppas, de school, de vereniging ... wordt gedropt, dan is bij wijze een getuigschrift genoeg, niettegenstaande de kinderen communicerende vaten zullen vormen met deze personen

idealiter komen de kinderen enkel in contact met ambassadeurs van de liefde, zonder dat daar andere beperkingen bij te pas komen
dat is een hele opgave, maar tegelijkertijd ook de verantwoordelijkheid van iedere volwassene
we dienen te beseffen, dat we allemaal de keuze hebben om ongeconditioneerd of geconditioneerd te leven, om in de pure, allesomvattende liefde te leven, dan wel in het (extreme) individuele lijden

men kan zich natuurlijk afvragen waarom de bron ons deze keuze laat
de reden is heel eenvoudig : domineren is een vorm van angst en dus van lijden, dus het zou een contradictie op zich zijn indien de bron ons niet zou laten kiezen
dit is een kwestie van vertrouwen, geloof

bovendien heeft de bron een stok achter de deur : de ziel wordt oneindig maal geconditioneerd en daarna gedeconditioneerd, hetzij door ons verlangen tijdens ons leven, hetzij na onze dood, waarna de cyclus opnieuw begint
dus hoe ver we ons van de pure liefde bevinden tijdens ons leven, na onze dood wordt alles opnieuw gereset

deze conditionering-deconditionering cyclus, de keuze, die we als volwassene hebben tussen conditionering en deconditionering, en de invloed, die we daarmee op onze omgeving uitoefenen, zullen de essentie vormen van de nieuwe versie van de website
ook zal benadrukt worden welke invloed de volwassenen op *de jeugd van tegenwoordig* hebben
als iemand tegen mij klaagt over de jeugd van tegenwoordig, dan is mijn favoriete antwoord *het moet zijn, dat ze een zeer slecht voorbeeld hebben gehad*

het is net als in het scheppingsverhaal, alleen begrijp ik *god schiep de mens naar zijn beeld eerder als god laat de mens geboren worden naar zijn beeld*
net als adam en eva hebben wij ook de keuze en de verantwoordelijkheid of we al dan niet in de appel bijten
plots krijgt dit naïeve scheppingsverhaal een heel andere, realistische lading

do 16

vandaag ben ik enkele uren in de tuin van patty gaan werken
ook zij vond het spijtig, dat lucie en de paarden niet meer in de donjon waren en dat het afscheid moeilijk was verlopen

ze gaf me de gelijkenis van oblaat, die geloften aflegt en zich terugtrekt uit de maatschappij en een diaken, die geen geloften aflegt en *gewoon* deel uitmaakt van de maatschappij
ze zei me, dat ik in deze fase van het project eerder op van het oblaat type was, gefocust om zonder veel afleiding z'n spiritueel pad een efficiënte wijze af te leggen
daarna zou ik eerder het diaken type zijn, die deel uitmakend van de maatschappij, de boodschap zou verkodigen

dat was inderdaad het gevoel dat ik had
dat ik me gedurende enkele maanden op een spiritueel plateau bevond en dat de ontwikkeling nu een versnelling hoger zou schakelen
gedurende deze fase zal ik sterke schouders en stabiliteit nodig hebben om mezelf te overstijgen

voorlopig zal dat alleen zijn, want wie me wil volgen, zal goed het project dienen te verstaan, dezelfde evolutie willen doormaken en dezelfde sterkte en stabiliteit nodig hebben

vrij 18

het is nu 3 maand, dat de zuivelfabriek voor de tweede keer te koop staat

het valt mij op, dat iedereen in mijn perceptie nog zeer klassiek denkt
enerzijds zijn er de mensen, die hun huidige job beu zijn en hun huidige bestaan willen inruilen voor het uitbaten van een eco/biolodge
hoewel het eco/bio sausje natuurlijk wel ok is, blijft dit voor mij een klassieke business

dan zijn er een tweede groep, die zich voornamelijk op subsidies richten
zij hebben geen moeite om een zeer mooi uitgewerkt document te maken, waarin ze een *subsidieerbaar jargon* gebruiken, alleen staat hun dagdagelijkse leven meestal behoorlijk ver van de utopie, die in het document staat uitgewerkt

papier is gewillig zei m'n grootmoeder altijd en dat klopt ook wel (wellicht ook bij mijn blog het geval 😊)

dan is er een derde groep, die zowat dezelfde evolutie doormaakt als ikzelf en die van het nemen, naar geven willen overgaan, zonder dat daar subsidies en business bij te pas komen
dat is jammer genoeg de zeldzaamste groep en ik merk aan mezelf, dat ik klaar ben om nog een stap verder te gaan

veelal hoor ik het woord *onmogelijk* als ik de kandidaten challenge
in het verleden bleken vele zaken onmogelijk, totdat het uiteindelijk door iemand werd gedaan
een mooi voorbeeld is [gouden tempel](#) van de sikhs waar tot 100.000 mensen dagelijks gratis maaltijd aangeboden krijgen
als zelfs dat mogelijk is, dan moet er met de zuivelfabriek ook een zuiver project mogelijk zijn, toch?
na de TV reeksen "paradijs zoekt personeel" en "b&b zoekt lief" is het misschien tijd voor een reality reeks "wie wordt de nieuwe beheerders van de zuivelfabriek & de donjon de péchon"

al bij al blijf ik rustig en blijf ik geloven in een goed project
in mijn hoofd ben ik al niet meer de eigenaar van de gebouwen, dus deze klik is alvast gemaakt
bovendien heb ik er hoegenaamd geen probleem mee om de zuivelfabriek over te dragen aan de bank, eenmaal de spaarcenten op zijn en ik de leningen niet meer verder kan afbetalen
als er niemand zich geroepen voelt, dan ben ik misschien m'n tijd voor en zal de zuivelfabriek & donjon pas na m'n dood de invulling krijgen, die ik voor ogen heb zoals van gogh, die beweerde, dat hij schilderijen maakte voor mensen, die nog dienden geboren te worden

vandaag zijn ook tine en de drie kids vertrokken
het is duidelijk, dat we beiden in een totaal andere leefwereld zitten en dus hadden we elkaar heel weinig te vertellen
zij wil het systeem omzeilen/bestrijden terwijl ik mezelf los wil maken van het systeem

maar iedere ervaring leert ons iets over onszelf en ook hier was dit het geval
deze week heb ik een overdosis gehad aan het woord *bitch* en heb ik tientallen lichten uitgedaan in lege kamers
er werd geroepen, geweend en met dingen gegooid en ik heb tientallen malen *ik heb te warm* en *ik heb last van muggen* gehoord
en toch heb ik bijna alles geaccepteerd met de nodige equanimiteit 😊

woe 29

vorige week heeft ook de laptop de geest gegeven na 8 trouwe jaren dienst
vorig jaar was de harde schijf ook al gecrasht en dat was natuurlijk een gelegenheid bij uitstek om m'n mentale evolutie te illustreren
daar waar de eerste crash een drama was betreffende de verloren documenten, mails, foto's ..., zorgde de crash deze keer enkel voor een ongemakkelijke situatie zonder meer

jef had nog een laptop op overschot en die is ondertussen operationeel
het valt me op, dat ik op dit moment zeer weinig documenten heb, waar ik een persoonlijk belang aan hecht en die zijn eigenlijk allemaal verbonden met het project

vandaag is het ook nieuwe maan en dat staat natuurlijk altijd voor een nieuw begin
het spookte al enkele maanden door m'n hoofd om een nieuwe versie van de website online te zetten en vandaag stroomde de inspiratie als vanzelf
tegen 14h stond de nieuwe versie online

vooreerst is mijn persoonlijke weg opnieuw een stuk duidelijker geworden
eerst wil ikzelf verder de shift maken van geconditioneerd individueel lijden naar ongeconditioneerde, collectieve liefde, van de hel naar het paradijs, van maximaal nemen en minimaal zijn naar minimaal nemen en maximaal zijn
dat is het grootste en mooiste geschenk, dat ik mezelf kan geven

daarna wil ik ongeconditioneerde gemeenschappen van 150-200 man vinden, die daaraan voldoen, om bij aan te sluiten
geen tibetaans klooster, maar mensen, die in de ongerepte natuur leven en hun talenten/interesses ontwikkelen om ze onvoorwaardelijk ten dienste te stellen van de samenleving : voeding, verzorging, onderwijs, sport & spel, muziek, creativiteit, ontspanning, humor
een samenleving zonder "instituten" voor religie, ordehandhaving, economie, ... vrij in plaats van gehecht, geen grenzen/beperkingen, respect voor mens, dier en natuur, bijna alles gemeenschappelijk, "geen" persoonlijke bezittingen, van dissociatie naar associatie
pas dan wil ik zelf vader worden, want opgroeien in een ongeconditioneerde samenleving, is het mooiste geschenk, dat ik m'n kinderen kan geven

zoals gezegd, trekt de regio oceaantdorp, berberdorp in de atlas en nomadenoase in het gebied ten zuiden van de atlas mij aan en daar wil ik de zoektocht beginnen

de nieuwe versie van de website staat bijna volledig in het teken van de bevrijding van de illusie van het persoonlijke lijden, op drie niveaus, die zoals de matroesjka poppetjes in elkaar opgenomen worden : eerst het niveau van het individu, daarna van gemeenschappen en daarna van de totale mensheid

idealiter zou de functie van de zuivelfabriek en de donjon de functie zijn, die ze voor mij hebben vervuld, met name : het waren pleisterplaatsen tijdens mijn spirituele ontwikkeling
in eerste instantie was dat de zuivelfabriek, toen ikzelf me tussen de 30 en 45% bevond op de lijden-liefde as (<https://www.toursdesmiracles.org/4>)
in tweede instantie was dat de donjon, toen ikzelf me tussen de 45 en 60% bevond op de lijden-liefde as

zoals gezegd, doet het er mij niet toe of de gebouwen nu of later deze invulling zouden krijgen, maar in ieder geval, zou dit een mooie aanvulling zijn van het project als de gebouwen een soort pleisterplaatsen, opvanghuizen, overgangshuizen ... zouden worden, waar volwassenen, die de overgang aan het maken zijn van klassieke gemeenschappen naar vrije gemeenschappen voor enkele jaren terecht kunnen
voor mij is het realistisch om voor beide gebouwen één beheerder/eigenaar te vinden, die daar vast verblijft, en dat de kosten gedragen worden door de volwassenen, die er verblijven

met mijn huidige mindset en levenswijze, is dat de invulling, die ik aan de gebouwen zou willen geven

indien iemand zich daarin kan vinden, dan zou dat super zijn en ook indien niemand zich daarin zou kunnen vinden, is dit ook ok ik weet wat de gebouwen voor mezelf hebben betekend en ik weet, dat dit ooit voor andere mensen ook het geval zal zijn

het is eigenlijk ongelooflijk als ik beseft, hoe deze invulling samen met mezelf de laatste jaren is geëvolueerd en hoe ik nu ook geloof in een goede afloop, zonder er dagen en slapeloze nachten over te piekeren